

det kun er Blindeinstituttet, som man kan lægge noget Ansvar paa for, at Spørgsmaalet ikke er løst paa den Maade, der oprindelig var de blindes Ønske, og som er den bedste, ja egentlig den eneste rigtige Maade at løse det paa. Jeg har af de udvekslede Skrivelser, som jeg har haft Lejlighed til at gøre mig bekendt med, faaet det Indtryk, at der paa Forstanderen for Blindeinstituttet kan lægges en ikke ringe Skyld for, at det gik, som det gik, medens der ikke kan lægges nogen Skyld paa de blinde. Paa et vist Tidspunkt syntes Blindeinstituttet meget tilbøjeligt til at overtage det Tilsyn med de blinde, som var en Betingelse for, at denne Statshjælp kunde ydes, men straks efter var Villigheden dertil ikke mere til Stede, og dermed faldt Sagen for saa vidt bort og maatte indbringes for et andet Forum. Dette, synes jeg, burde siges her, fordi den ærede foregaaende Taler gjorde den anførte Bemærkning. Det skal ikke siges, at det er de blindes Skyld, eller at de har noget som helst Medansvar for, at Spørgsmaalet ikke er blevet løst paa den Maade, der var Udsigt til, at det kunde løses. De blinde har ønsket — og det ønsker de den Dag i Dag — at faa en Statsunderstøttelse, og der er Eksempler paa, at saadan Statsunderstøttelse ydes. I det, om jeg saa maa sige, forjagede Amerika har man forstaaet de blindes Stilling paa en saadan Maade, at der ydes dem en Statsunderstøttelse paa 200—300 Dollars om Aaret, og det er derfor naturligt, at de blinde hos os mener, at det Eksempel maatte kunne følges her. Det kan det nu altsaa ikke paa den Maade, hvorpaa Sagen er grebet an fra Blindeinstituttets Side, og saa har den højtærede Indenrigsminister forsøgt at løse Spørgsmaalet paa den Maade, at de blinde kommer ind under Fattiglovens § 61, saaledes at det, der herved ydes dem, ikke faar Fattighjælps Virkning.

Jeg kommer til her et Øjeblik at dvæle ved Lovens Omkostninger. I Bemærkningerne til Lovforslaget ansættes Antallet af de blinde her i Landet til mellem 1,600 og 1,700, og hvis man skulde følge de blindes egen Mening om, hvad de burde have, hvad der er nævnt i de Bilag, der ledsager Lovforslaget, var denne Sum 300 Kr. Det vil altsaa sige, at for Staten eller Kommunerne — hvilken af dem det nu blev, der kom til at betale — vilde det blive en Udgift paa med et rundt Tal $\frac{1}{2}$ Mill. Kr. Det antager jeg, man kan regne

med. Om, hvorvidt det vil komme til at passe med Virkeligheden, kan ingen have nogen Mening i Øjeblikket. Men jeg synes, det maa siges nu, fordi det efter det forelagte Lovforslag vil blive Kommunerne, som kommer til at bære disse Udgifter. Saaledes som Sagen kunde være ordnet tidligere, kunde man have faaet Staten til at bære Udgifterne, nu bliver det saa godt som udelukkende Kommunerne, der kommer til at bære dem. Og her vil jeg sige til den højtærede Indenrigsminister, at naar Indenrigsministeriet igen vil til at gøre godt mod fattige og ulykkelige her i Landet, var det dog vistnok værd at tage under Overvejelse, om man kan blive ved at lægge Byrderne over paa Kommunerne.

Det er en kendt Sag, der neppe behøver at omtales og i alt Fald ikke at bevises, at de Byrder, Kommunerne maa bære som Følge af den sociale Lovgivning, der er vedtaget herhjemme i en Række af Aar, er meget betydelige. Og saadan som man nu søger at ordne Sagen for de blinde, er jeg meget bange for, at det vil blive en Skuffelse for dem, ikke fordi man fra nogen Side vil skuffe dem, men fordi man mange Steder bliver nødsaget dertil, fordi der efter § 61 ikke alle Vegne kan ydes den Understøttelse, som de blinde selv mener at kunne leve for. Efter § 61 er det overladt til Kommunernes Skøn, hvor meget de vil yde de blinde, som skal behandles efter denne Paragraf, og i en fattig Kommune, hvor Skatteprocenten er høj, kan man være sikker paa, at selv om den bedste Villie er til Stede hos Fattigudvalget eller Sogneraadet, vil Resultatet blive, at man af Hensyn til Skatteydernes Interesser vil forsøge at knappe Tilskuddet til de blinde af, jeg vil ikke sige i saa høj Grad som muligt, men dog i nogen Grad. Altsaa, med den bedste Villie af Verden vil man komme til at skuffe de blinde. Derfor er det uheldigt, at Sagen har faaet den Vending, den har, og at det, om jeg saa maa sige, Tilbud, som paa et tidligere Tidspunkt har foreligget for de blinde, ikke er blevet modtaget. Men det er, som jeg har gjort opmærksom paa, efter min Mening ikke de blindes Skyld, at Tilbudet ikke er blevet modtaget, Ansvarer derfor maa vistnok udelukkende lægges paa Blindeinstituttet eller Blindeinstituttets Forstander.

Altsaa, den Side af Sagen, at man nu her igen paa Fattiglovens § 61 søger at tilfredsstille, om jeg maa sige, et socialt Krav, har sine store Ulemper, ikke